

Sách Daniel - Số bảy mươi hai

Sự Hợp Nhất Mang Tính Tiên Tri: Từ Sự Chia Rẽ của Israel Cổ Đại đến Sự Kết Thúc của Hoa Kỳ

Jeff Pippenger

2024-02-05

Lời chứng về sự phản nghịch của Giê-rô-bô-am cũng là lịch sử về việc Y-sơ-ra-ên cổ đại bị chia thành hai nước. Vương quốc phương bắc gồm mười chi phái được gọi là Y-sơ-ra-ên, hoặc đôi khi là Êp-ra-im; còn vương quốc phương nam được gọi là Giu-đa. Vào thời của Ê-xê-chi-ên, nước này đã bị chia làm hai từ nhiều năm, và trong chương ba mươi bảy, Ê-xê-chi-ên được ban một lời tiên tri xác nhận rằng hai vương quốc sẽ một lần nữa trở thành một nước. Lời tiên tri ấy đã được ứng nghiệm trong buổi đầu lịch sử của con thú từ đất (Hoa Kỳ), và sẽ được ứng nghiệm lần cuối vào hồi kết của Hoa Kỳ, vì Chúa Giê-su luôn minh họa sự kết thúc của một điều bằng sự khởi đầu của điều ấy.

Sự phân loạn của Jeroboam vào thời Israel bị chia thành hai vương quốc, tượng trưng cho một cuộc phân loạn vào buổi khởi đầu của Hoa Kỳ, và cũng vào lúc kết thúc của Hoa Kỳ. Cuộc phân loạn ở phần mở đầu và phần kết thúc của Hoa Kỳ bao gồm sự hiệp lại của hai vương quốc. Sách Khải Huyền, chương mười tám, như đã nhiều lần trích dẫn từ trước tác của Bà White trong các bài viết này, tượng trưng cho hai lời kêu gọi gửi đến các hội thánh. Hai dân được hiệp lại trong giờ khủng hoảng của luật Chủ nhật là một trăm bốn mươi bốn nghìn, và đàn chiên khác của Đức Chúa Trời vẫn còn ở Babylon.

Hai vương quốc được hiệp lại trong lịch sử Millerite là Giu-đa và Êp-ra-im. Họ được hiệp lại khi các con thịnh nộ riêng biệt chống lại hai vương quốc ấy lần lượt chấm dứt vào năm 1798, rồi đến năm 1844. Từ "moreover" trong Ê-xê-chi-ên chương ba mươi bảy khiến chúng ta có thể chắc chắn về cách áp dụng này. Từ "moreover" có nghĩa là đặt sứ điệp theo sau "moreover" chồng lên sứ điệp đứng trước từ "moreover."

Lời của Đức Giê-hô-va lại đến với tôi, phán rằng: Hỡi con người, hãy lấy cho người một cây gậy và viết trên đó: “Cho Giu-đa, và cho con cái Y-sơ-ra-ên là những người đồng minh của nó.” Rồi hãy lấy một cây gậy khác và viết trên đó: “Cho Giô-sép—cây gậy của Êp-ra-im—và cho cả nhà Y-sơ-ra-ên là những người đồng minh của nó.” Hãy nối chúng lại với nhau thành một cây gậy, và chúng sẽ trở nên một trong tay người. Ê-xê-chi-ên 37:15-17.

Ê-xê-chi-ên đang áp dụng nguyên tắc tiên tri “lập lại và mở rộng” khi ông nói: “Hơn nữa.” Ê-xê-chi-ên phải lấy hai cây gậy, một cho Giu-đa và một cho Êp-ra-im, rồi lấy lời tiên tri được minh họa bằng hai cây gậy ấy đặt chồng lên trên lời tiên tri trước đó. Sự minh họa tiên tri trước đó bắt đầu từ câu một, khi Ê-xê-chi-ên được đưa đến một thung lũng đầy những bộ xương khô chết.

Tay của Đức Giê-hô-va ở trên tôi, Ngài đem tôi đi trong Thần của Đức Giê-hô-va, và đặt tôi xuống giữa một thung lũng đầy xương cốt. Ngài khiến tôi đi vòng quanh chúng; kìa, có rất nhiều xương trong thung lũng trống; và kìa, chúng đã khô lắm. Ngài phán cùng tôi: Hỡi con

người, những xương này có thể sống lại chăng? Tôi thưa: Lạy Chúa Giê-hô-va, Chúa biết. Ngài lại phán với tôi: Hãy nói tiên tri về các xương này, và nói với chúng: Hỡi các xương khô, hãy nghe lời Đức Giê-hô-va. Chúa Giê-hô-va phán với các xương này như vậy: Đây, Ta sẽ khiến hơi thở vào trong các người, thì các người sẽ sống; Ta sẽ đặt gân trên các người, khiến thịt mọc lên trên các người, phủ da trên các người, và đặt hơi thở vào trong các người; các người sẽ sống, và sẽ biết rằng Ta là Đức Giê-hô-va. Vậy tôi nói tiên tri theo như điều tôi được truyền; khi tôi đang nói tiên tri thì có tiếng động, và kia, có sự rung chuyển, rồi các xương ráp lại với nhau, xương nào vào xương nấy. Tôi nhìn, thì kia gân và thịt mọc lên trên chúng, da phủ trên chúng; nhưng trong chúng không có hơi thở. Bấy giờ Ngài phán với tôi: Hỡi con người, hãy nói tiên tri với gió; hãy nói tiên tri và nói với gió rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Hỡi hơi thở, hãy đến từ bốn phương gió, thổi trên những người đã bị giết này, để họ được sống. Vậy tôi nói tiên tri theo như Ngài đã truyền; và hơi thở vào trong chúng, chúng sống và đứng thẳng trên chân mình, một đạo quân rất lớn. Rồi Ngài phán với tôi: Hỡi con người, các xương này là cả nhà Ít-ra-ên; kia, họ nói: Xương cốt chúng ta đã khô, hi vọng của chúng ta mất rồi; chúng ta bị đứt khỏi phần của mình. Vậy hãy nói tiên tri và nói với họ: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Đây, hỡi dân Ta, Ta sẽ mở mồ mả của các người, khiến các người ra khỏi mồ mả mình, và đem các người vào trong đất Ít-ra-ên. Các người sẽ biết rằng Ta là Đức Giê-hô-va, khi Ta đã mở mồ mả của các người, hỡi dân Ta, và đưa các người lên khỏi mồ mả mình; Ta sẽ đặt Thần linh của Ta trong các người, các người sẽ sống; và Ta sẽ đặt các người trong đất riêng của mình. Bấy giờ các người sẽ biết rằng chính Ta, Đức Giê-hô-va, đã phán và đã làm điều đó, Đức Giê-hô-va phán vậy. Ê-xê-chi-ên 37:1-14.

Ngay từ đầu của loạt bài này, chúng tôi đã cho thấy rằng thung lũng xương khô tượng trưng cho dân sự của Đức Chúa Trời trong thời kỳ sau rốt, và rằng sứ điệp của bốn luồng gió, sứ điệp khiến họ đứng dậy trên đôi chân mình như một đạo quân hùng mạnh, chính là sứ điệp Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm nhận diện Hội giáo trong Khốn Nạn thứ ba. Bà White xác định những bộ xương ấy là dân sự của Đức Chúa Trời.

"Tôi đặt bút xuống và nâng linh hồn tôi lên trong lời cầu nguyện, xin Chúa hà hơi trên dân sự đã lui bước của Ngài, như những xương khô, hầu cho họ được sống." General Conference Bulletin, ngày 4 tháng 2 năm 1893.

Chúng tôi đã cho thấy trong các bài viết trước rằng thông điệp tiên tri xác định ngày 18 tháng 7 năm 2020 là sai lầm, và rằng lời tuyên bố giả dối ấy đánh dấu sự xuất hiện của sự thất vọng thứ nhất và thời kỳ chậm trễ trong dự ngôn mười trình nữ. Mặc dù việc công bố về thời điểm là hợp lệ trong thời kỳ của phong trào Miller, nhưng sau năm 1844, sẽ không bao giờ có một thông điệp nào nữa được đặt trên nền tảng thời gian. Khi Future for America đưa ra lời tuyên bố về ngày 18 tháng 7 năm 2020, họ đã quay trở lại một thời kỳ mà việc ấn định thời điểm được xem là chấp nhận được, và khi làm như vậy họ đã phạm tội, và họ bị giết nơi đường phố của đại thành trong Khải Huyền chương mười một. Chết nơi đường phố, họ cần phải được sống lại, như hai nhân chứng sau ba ngày rưỡi.

Các xương khô cần được Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời hà hơi, để chúng có thể trở dậy hành động, như thể bởi sự sống lại từ cõi chết. Bible Training School, ngày 1 tháng 12 năm 1903.

Trong các bài viết trước, chúng tôi đã cho thấy rằng sứ điệp của bốn luồng gió làm sống lại hai nhân chứng chính là sứ điệp về Hội giáo của Tai họa thứ ba, và rằng sứ điệp ấy là sứ điệp Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm của những ngày sau rốt. Ê-xê-chi-ên nói: “Hơn nữa,” và qua đó chỉ ra rằng trong giai đoạn lịch sử minh họa cho sự rao báo Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm, hai cây gậy—một tượng trưng cho Ép-ra-im và một cho Giu-đã—sẽ được hiệp lại làm một và trở thành một dân tộc. Dù ngôn mười trinh nữ được ứng nghiệm trong những ngày sau rốt, “đến từng chữ,” như đã được ứng nghiệm trong lịch sử phong trào Miller. Trong giai đoạn khi Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm được ứng nghiệm trong lịch sử phong trào Miller, và một lần nữa trong sự ứng nghiệm vào những ngày sau rốt, “hai cây gậy” đã và sẽ được hiệp lại làm một.

Hai cây gậy tượng trưng cho hai vương quốc miền bắc (Ephraim) và miền nam (Judah) của Y-sơ-ra-ên cổ đại. Chúng tôi cũng đã chỉ ra rằng William Miller là hình bóng của Ê-li, và rằng trong ba năm rưỡi hạn hán, Ê-li đã đến với người góa phụ ở Xa-rép-ta.

Và lời của Đức Giê-hô-va đến cùng người, phán rằng: Hãy chỗi dậy, đi đến Xa-rép-ta, thuộc về Si-đôn, và ở tại đó; kìa, Ta đã truyền cho một người đàn bà góa ở đó nuôi người. Vậy người chỗi dậy và đi đến Xa-rép-ta. Khi người đến cửa thành, kìa, có một người đàn bà góa ở đó đang lượm củi; người gọi nàng mà nói: Tôi xin bà múc cho tôi một ít nước trong một cái bình để tôi uống. Nàng đang đi múc, thì người lại gọi nàng mà nói: Xin bà cũng đem cho tôi một miếng bánh trong tay bà. Nàng thưa: Tôi chỉ bởi Đức Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông hằng sống mà thề, tôi chẳng có bánh chi, chỉ có một nhúm bột trong hũ và một chút dầu trong bình; kìa, tôi đang lượm hai khúc củi, để vào làm cho tôi và con trai tôi, hầu cho chúng tôi ăn rồi chết. Ê-li nói với nàng: Đừng sợ; hãy đi làm như bà đã nói; song trước hết hãy làm cho tôi một cái bánh nhỏ rồi đem đến cho tôi; sau đó hãy làm cho bà và cho con trai bà. Vì Đức Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán như vậy: Hũ bột sẽ không vơi, bình dầu sẽ không cạn, cho đến ngày Đức Giê-hô-va làm mưa xuống trên đất. Nàng bèn đi và làm theo lời của Ê-li; và nàng, ông, cùng cả nhà nàng đã ăn trong nhiều ngày. 1 Các Vua 17:8-15.

"Nhiều ngày" trong đoạn văn là khoảng thời gian ba năm rưỡi mà Ahab đã tìm kiếm Ê-li và tượng trưng cho một nghìn hai trăm sáu mươi năm bách hại của giáo hoàng. Về "nhiều ngày" của sự bách hại của giáo hoàng, Chúa Giê-xu phán:

Nếu những ngày ấy không được rút ngắn, thì chẳng ai được cứu; nhưng vì những người được chọn, những ngày ấy sẽ được rút ngắn. Ma-thi-ơ 24:22.

Bà White trực tiếp xác định lời phán của Chúa Giê-su về “những ngày ấy” là thời kỳ bách hại của Giáo hoàng.

Sự bắt bớ nhằm vào hội thánh đã không kéo dài suốt trọn kỳ 1.260 năm. Đức Chúa Trời, bởi lòng thương xót đối với dân Ngài, đã rút ngắn thời gian thử luyện khốc liệt của họ. Khi báo trước về ‘con đại nạn’ sẽ giáng trên hội thánh, Đấng Cứu Thế phán: ‘Nếu những ngày ấy không được rút ngắn thì chẳng ai được cứu; nhưng vì những người được chọn mà những ngày ấy sẽ được rút ngắn.’ Matthew 24:22. Nhờ ảnh hưởng của Phong trào Cải chánh, sự bắt bớ đã được chấm dứt trước năm 1798.” Đại Tranh Chấp, 266, 267.

"Nhiều ngày" mà Ê-li được bà góa nuôi dưỡng cũng chính là "nhiều ngày" của cuộc bách hại giáo hoàng mà Đa-ni-ên đã xác định.

Những người hiểu biết trong dân sẽ hướng dẫn nhiều người; nhưng họ sẽ ngã gục vì gươm đao và lửa, bị bắt làm phu tù và bị cướp bóc trong nhiều ngày. Khi họ sa ngã, họ sẽ được giúp đỡ một ít; nhưng nhiều người sẽ bám theo họ bằng lời nịnh hót. Và một số người trong số những người hiểu biết cũng sẽ sa ngã, để thử luyện họ, để thanh tẩy và làm cho họ nên trắng cho đến thời kỳ cuối cùng, vì còn phải chờ đến thời kỳ đã định. Đa-ni-ên 11:33-35.

"Thời kỳ cuối cùng", cũng chính là "thời đã định" trong các câu ấy, là năm 1798, và nó đánh dấu sự chấm dứt cuộc bách hại của quyền lực giáo hoàng, như đã được biểu trưng qua thời Ê-li ở với người góa phụ tại Xa-rép-ta. Trong lịch sử đó, người góa phụ, đại diện cho một hội thánh chưa kết hôn, được nhận diện là hội thánh trong đồng vắng ở chương mười hai của sách Khải Huyền. Bà đang nhặt hai que củi, không phải một que hay mười que, mà là hai que. Ê-xê-chi-ên phải lấy hai cây gậy, một cho vương quốc phía bắc của Y-so-ra-ên và một cho vương quốc phía nam của Y-so-ra-ên, rồi hiệp chúng lại để làm thành một cây gậy. Hai vương quốc ấy đều đã bị tản lạc trong hai nghìn năm trăm hai mươi năm, nhưng lời hứa của Đức Chúa Trời là Ngài sẽ thu họ lại. Người phụ nữ ấy đang nhặt hai que củi sẽ được hiệp lại với nhau, và bà làm như vậy "cho đến ngày Đức Giê-hô-va làm mưa sa xuống đất."

Ngày Chúa sai "mưa" xuống đã đánh dấu Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm trong lịch sử Millerite, vốn đi đến kết thúc vào ngày 22 tháng 10 năm 1844, khi Sứ giả của Giao ước bỗng đến đền thờ mà Ngài đã dựng nên từ năm 1798 (kết thúc cơn thịnh nộ thứ nhất), cho đến ngày 22 tháng 10 năm 1844 (kết thúc cơn thịnh nộ cuối cùng). Trong khoảng thời gian ấy, sứ điệp Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm, được thể hiện trong hình ảnh của Ê-xê-chi-ên về thung lũng xương, đã được ứng nghiệm, khi hai cây gậy của các vương quốc phương Bắc và phương Nam được hiệp lại để hình thành một dân tộc, với một vua; vì vào ngày 22 tháng 10 năm 1844, Đấng Christ đã đến trước mặt Đức Chúa Cha và nhận lãnh một vương quốc.

Sự đến của Đấng Christ, với tư cách là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm của chúng ta, vào Nơi Chí Thánh để thanh tẩy đền thánh, được trình bày trong Đa-ni-ên 8:14; sự đến của Con Người đến với Đấng Thượng Cổ, như được trình bày trong Đa-ni-ên 7:13; và việc Chúa đến đền thờ của Ngài, đã được Ma-la-chi tiên báo, đều là những mô tả về cùng một sự kiện; và điều này cũng được minh họa bằng việc chàng rể đến dự lễ cưới, được Đấng Christ mô tả trong dụ ngôn mười trinh nữ ở Ma-thi-ơ 25." Đại Tranh Chiến, 426.

Chúa Kitô đã nhận một vương quốc vào ngày 22 tháng 10 năm 1844, như được chỉ ra trong sách Daniel.

Tôi thấy trong những khả tượng ban đêm, kia, có một Đấng giống như Con Người đến cùng mây trời, đến với Đấng Thượng Cổ; họ đưa Người đến gần trước mặt Đấng ấy. Người được ban cho quyền cai trị, vinh quang và một vương quốc, để mọi dân, mọi nước và mọi ngôn ngữ đều phục vụ Người; quyền cai trị của Người là quyền cai trị đời đời, chẳng hề qua đi, và vương quốc của Người là vương quốc sẽ không bị hủy diệt. Đa-ni-ên 7:13, 14.

Khi hai cây gậy của Ê-xê-chi-ên được hiệp lại làm một, họ có một vị vua cai trị trên họ.

Và Đa-vít, tôi tớ ta, sẽ làm vua trên họ; hết thầy họ sẽ có một người chăn; họ cũng sẽ bước theo các mạng lệnh của ta, giữ các luật lệ của ta và làm theo. Và họ sẽ ở trong đất mà ta đã ban cho Gia-cốp, tôi tớ ta, là nơi tổ phụ các ngươi đã ở; họ sẽ ở tại đó, chính họ, con cái họ, và con cháu họ đời đời; và Đa-vít, tôi tớ ta, sẽ làm thủ lãnh của họ đời đời. Ê-xê-chi-ên 37:24, 25.

Tất cả các tiên tri đều đồng thuận với nhau, và vua Đa-vít là Đấng Christ, Đấng đã đến trước mặt Đức Chúa Cha vào ngày 22 tháng 10 năm 1844 và nhận một vương quốc đã được quy tụ từ hai cây gậy của Y-sơ-ra-ên (vương quốc phương bắc) và Giu-đa (vương quốc phương nam). Sự tản lạc của hai vương quốc đã chấm dứt trong suốt bốn mươi sáu năm, từ 1798 đến 1844, khi Đấng Christ dựng lại một đền thờ đã bị hoang phế và bị giày xéo. Khi Ngài dựng đền thờ, Ngài bỗng nhiên đến đền thờ của Ngài như Sứ giả của Giao ước, ứng nghiệm Ma-la-chi chương ba. Ê-xê-chi-ên xác nhận điều ấy, vì tất cả các tiên tri đều đồng thuận với nhau.

Và Đa-vít, tôi tớ ta, sẽ làm vua trên họ; và hết thầy họ sẽ có một người chăn; họ cũng sẽ bước đi theo các luật lệ ta, giữ các mệnh lệnh ta và làm theo. Họ sẽ ở trong xứ mà ta đã ban cho Gia-cốp, tôi tớ ta, là nơi tổ phụ các ngươi đã ở; họ sẽ ở tại đó, chính họ, con cái họ và con cháu họ đời đời; và Đa-vít, tôi tớ ta, sẽ làm thủ lãnh của họ đời đời. Hơn nữa, ta sẽ lập với họ một giao ước bình an; ấy sẽ là một giao ước đời đời với họ; ta sẽ lập họ vững và làm cho họ thêm nhiều, và sẽ đặt nơi thánh của ta ở giữa họ đời đời. Đền tạm ta cũng sẽ ở với họ; phải, ta sẽ là Đức Chúa Trời của họ, và họ sẽ là dân ta. Ê-xê-chi-ên 37:24-27.

Chính Đấng Christ dựng nên đền thờ.

Hãy nói với người rằng: Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Kia, người có tên là Chỗi; người sẽ mọc lên từ chỗ mình và sẽ xây cất đền thờ của Đức Giê-hô-va. Chính người sẽ xây cất đền thờ của Đức Giê-hô-va; người sẽ mang lấy vinh hiển, sẽ ngồi và cai trị trên ngai mình; người sẽ làm thầy tế lễ trên ngai mình; và sẽ có sự bàn luận bình an giữa hai bên. Các mảo triều sẽ để cho Hê-lem, Tô-bi-gia, Giê-đa-gia, và Hên, con trai của Xê-pha-nia, làm kỷ niệm trong đền thờ của Đức Giê-hô-va. Những kẻ ở xa sẽ đến và xây cất trong đền thờ của Đức Giê-hô-va; và các ngươi sẽ biết rằng Đức Giê-hô-va vạn quân đã sai ta đến cùng các ngươi. Điều ấy sẽ xảy ra, nếu các ngươi siêng năng vâng theo tiếng của Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của các ngươi. Xa-cha-ri 6:12-15.

Đức Kitô là NHÁNH, và Ngài nói rằng nếu họ phá hủy đền thờ của Ngài thì Ngài sẽ dựng lại nó trong ba ngày; người Do Thái đáp rằng phải mất bốn mươi sáu năm mới xây đền thờ ấy.

Bấy giờ người Do Thái đáp lại và nói với Ngài: “Ông làm những điều này, vậy ông cho chúng tôi thấy dấu lạ nào?” Đức Giê-su đáp: “Hãy phá hủy đền thờ này đi, trong ba ngày tôi sẽ dựng lại.” Người Do Thái nói: “Đền thờ này phải mất bốn mươi sáu năm mới xây xong, mà ông sẽ dựng lại trong ba ngày sao?” Gioan 2:18-20.

Đấng Christ đang nói về thân thể Ngài trong đoạn văn ấy, nhưng tất cả các nhà tiên tri nói nhiều về thời kỳ sau rốt hơn là về thời đại họ đang sống. Sự phục sinh của Đấng Christ vào ngày thứ ba tượng trưng cho sự sống lại của những xương khô trong kỳ tuôn đổ Đức Thánh Linh trong Tiếng Kêu Nửa Đêm. Con mưa, vốn là trọng tâm của lời chứng của Ê-li, đã được bày tỏ trong cao trào cuộc đối đầu của ông với các tiên tri của Ba-anh và Astarôt. Khi ấy đã được chứng minh rằng Đức

Chúa Trời của Ê-li là Đức Chúa Trời chân thật, và cũng rằng Ê-li là tiên tri chân thật.

Khi sự thất vọng đầu tiên xảy đến, điều đó bộc lộ rằng những người Tin Lành đã trở thành các tiên tri giả, như được tiêu biểu bởi các tiên tri của Ba-anh và Astarót. Bấy giờ bắt đầu thời kỳ tri hoãn, và điều đó dẫn đến sứ điệp của Tiếng Kêu Nửa Đêm, đưa đến việc Đấng Christ bỗng nhiên đến đền thờ của Ngài. Tiếng Kêu Nửa Đêm được tiêu biểu bởi sứ điệp của Ê-xê-chi-ên, sứ điệp khiến các bộ xương trỗi dậy thành một đạo quân hùng mạnh. Hơn nữa, trong giai đoạn đó (bốn mươi sáu năm), hai cây gậy sẽ được hiệp lại với nhau để làm thành một dân tộc duy nhất, có một vua.

Lời của Chúa lại đến cùng ta, phán rằng: Hơn nữa, hỡi con người, hãy lấy cho người một cây gậy và viết trên đó: Cho Giu-đa và cho con cái Y-sơ-ra-ên là những người cùng với nó; rồi lấy một cây gậy khác và viết trên đó: Cho Giô-sép, cây gậy của Êp-ra-im, và cho cả nhà Y-sơ-ra-ên là những người cùng với nó. Hãy ghép chúng lại với nhau thành một cây gậy; và chúng sẽ trở thành một trong tay người. Khi con cái của dân người nói với người rằng: Há người chẳng chỉ cho chúng ta biết người muốn nói gì qua những điều này sao? — thì hãy bảo họ: Chúa là Đức Chúa Trời phán như vậy: Kia, ta sẽ lấy cây gậy của Giô-sép, là cây đang ở trong tay Êp-ra-im, cùng với các chi phái Y-sơ-ra-ên là bạn đồng của nó, và sẽ đặt chúng chung với cây gậy của Giu-đa, làm cho chúng thành một cây gậy, và chúng sẽ làm một trong tay ta. Những cây gậy mà người viết sẽ ở trong tay người trước mắt họ. Hãy nói với họ: Chúa là Đức Chúa Trời phán như vậy: Kia, ta sẽ đem con cái Y-sơ-ra-ên ra khỏi giữa các dân ngoại, nơi chúng đã đi đến, sẽ nhóm họ lại từ bốn phía và đưa họ vào đất riêng của họ. Ta sẽ làm cho họ thành một dân tộc trong xứ, trên các núi của Y-sơ-ra-ên; chỉ một vua sẽ làm vua cho hết thảy họ; họ sẽ không còn là hai dân nữa, cũng không còn bị chia ra làm hai vương quốc nữa. Họ sẽ không còn làm ô ố mình bởi các hình tượng của họ, bởi những điều gớm ghiếc của họ, hay bởi bất cứ sự vi phạm nào của họ nữa; nhưng ta sẽ cứu họ khỏi mọi chốn ở nơi họ đã phạm tội, và sẽ tẩy sạch họ; như vậy, họ sẽ là dân ta, và ta sẽ là Đức Chúa Trời của họ. Ê-xê-chi-ên 37:15-23.

Hai cây gậy mà người góa phụ đang nhặt trước khi cơn mưa của Ê-li xảy đến vào lúc Tiếng Kêu Nửa Đêm, chính là các vương quốc phía bắc và phía nam của Y-sơ-ra-ên đã bị tản lạc và sẽ được quy tụ thành một dân tộc vào ngày 22 tháng 10 năm 1844, khi Ngày Chuộc Tội phản hình bắt đầu, vì lời hứa là rằng vào lúc ấy Đức Chúa Trời "sẽ thanh tẩy họ". Sự thanh tẩy, tượng trưng cho Sự Phán Xét Điều Tra, đã bắt đầu vào lúc đó. Việc quy tụ hai cây gậy ấy phải được hiểu cho đúng, vì Đức Chúa Trời luôn dùng phần khởi đầu của một điều để minh họa phần kết thúc của điều ấy.

Năm 1844 đánh dấu sự chấm dứt của hai vương quốc Israel, vì đến lúc đó họ đã trở thành một vương quốc, Israel thuộc linh, và từ thời điểm đó trở đi họ chỉ còn là một dân tộc duy nhất. Lịch sử ấy được minh họa bởi giai đoạn đầu trong lịch sử khi họ trở thành hai dân tộc, tức là lịch sử về cuộc nổi loạn của Jeroboam.

Lịch sử của hệ thống thờ phượng giả mạo của Giê-rô-bô-am cũng phải được minh họa vào cuối vương quốc của ông. Sự phản loạn của A-rôn lúc khởi đầu Y-sơ-ra-ên cổ đại, và sự phản loạn của Giê-rô-bô-am vào buổi đầu vương quốc phía bắc, tượng trưng cho cuộc phản loạn năm 1863; và năm 1863 chỉ được hiểu rõ khi sự kết thúc vương quốc của Giê-rô-bô-am, được tượng trưng bởi việc nối hai cây gậy làm một, cũng được đặt chồng lên trên năm 1863. Khi ấy, người ta mới thấy rõ

rằng năm 1863 được xem là một thể hệ đã dựng nên một hình tượng ghen tuông.

Chúng tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu này trong bài viết tiếp theo.

Nhưng phép ví von về những xương khô này không chỉ áp dụng cho thể gian, mà còn cho những người đã được ban cho ánh sáng lớn lao; vì họ cũng giống như những bộ xương trong thung lũng. Họ có hình dáng con người, có khung sườn của thân thể; nhưng họ không có sự sống thuộc linh. Dụ ngôn ấy không để những xương khô chỉ được kết lại thành hình người; vì sự cân xứng của chi thể và diện mạo thì chưa đủ. Hơi thở của sự sống phải làm cho các thân thể ấy sống động, để họ có thể đứng thẳng và bừng dậy hành động. Những xương này tượng trưng cho nhà Israel, Hội Thánh của Đức Chúa Trời, và niềm hy vọng của Hội Thánh là ảnh hưởng ban sự sống của Đức Thánh Linh. Chúa phải thổi hơi trên những xương khô để chúng được sống.

Thánh Linh của Đức Chúa Trời, với quyền năng ban sự sống, phải ở trong mỗi người, để mọi bắp thịt và gân cốt thuộc linh đều hoạt động. Không có Đức Thánh Linh, không có hơi thở của Đức Chúa Trời, lương tâm tê dại, sự sống thuộc linh bị mất. Nhiều người không có sự sống thuộc linh vẫn có tên trong sổ sách của hội thánh, nhưng họ không được ghi trong Sách Sự Sống của Chiên Con. Họ có thể gia nhập hội thánh, nhưng họ không hiệp với Chúa. Họ có thể siêng năng chu toàn một số bổn phận nhất định và có thể được xem như những người đang sống; nhưng nhiều người lại thuộc về số những kẻ “có tiếng là sống, mà là chết.”

Trừ khi có sự hoán cải chân thật của linh hồn hướng về Đức Chúa Trời; trừ khi hơi thở sinh động của Đức Chúa Trời làm cho linh hồn sống động về mặt thuộc linh; trừ khi những người xưng nhận lẽ thật được thúc đẩy bởi nguyên tắc từ trời mà có, thì họ không được sinh bởi hạt giống không hư hoại, là hạt giống sống và còn lại đời đời. Trừ khi họ tin cậy nơi sự công bình của Đấng Christ như sự bảo đảm duy nhất của mình; trừ khi họ noi theo tính cách của Ngài, lao tác trong tinh thần của Ngài, thì họ trần trụi, họ không khoác áo choàng công bình của Ngài. Kẻ chết thường bị xem là người sống; vì những kẻ đang tự mình làm nên điều họ gọi là sự cứu rỗi theo ý tưởng riêng, thì không có Đức Chúa Trời làm việc trong họ để muốn và làm theo ý muốn tốt lành của Ngài.

“Hạng người này được minh họa rõ nét bằng thung lũng xương khô mà Ê-xê-chi-ên đã thấy trong thị kiến.” Review and Herald, ngày 17 tháng 1 năm 1893.